

to videč, priskoči med učitelja in kaznjenca pa prisrčno prosi, naj njega pretepejo mesto onega. Učitelj ga odganja, France pa ne odjenja od svoje prošnje; slednjič se sprejme njegova prošnja. Gašpar sme iti, nedolžni prestane kazen za njega, ki jo je zaslužil.

Pa ne le do domačih, marveč do vseh ljudi je razodeval ta odlični Marijin služabnik prisrčno ljubezen, celo do sovražnikov. Hudemu nasprotniku je kar naravnost rekel: „Vi me sovražite, jaz pa vas ne; ako mi izderete eno oko, vas bom tem prijazneje pogledal z drugim.“

Previdnosti ni nikoli preveč.

Ej, Marko vam je bil priden in zanesljiv hlapec. Takega pri Borovskih že dolgo niso imeli. Pa kaj bi pravil nadalgo: še nikoli ga niso imeli. Bil je skrban in vesten ne samo do natančnosti, skoro bi rekel: do sitnosti. Vsaj tako se je zdelo Borovskima Bogdanu in Milici.

Kako je pregledal in pretipal Marko vsako stvarco, preden jo je izročil porabi. Vinski sod je moral prestatí marsikatero poizkušnjo, preden je natočil Marko vina vanj. Moral je biti očiščen, da je tekla iz njega voda čista kot srebro; ni ga dejal prej iz rok, dokler ni puhtel iz njega pravi vinski duh. In pa — bognedaj, da bi se bila le kaka kapljica prikazala iz kake špranje. Namakal ga je, da je držal kot meh.

In pri vozu ali pri kočiji, to je bilo ogledovanja, preizkuševanja, preden je zapregel in rekel: „Bog in sveti križ božji! Hi!“ Vse je ogledal: če so v redu kolesa, dobro nasajena in zataknjena, otipal in poizkusil je vse vijake, če dobro drže, če je zavora dovolj močna, če je konjska oprava in verige in verižice dovolj močne.

Da, skrben je bil Marko, in prav je imel. Kolikokrat se radi male nemarnosti in neprevidnosti pripeti velika neprilika ali celo strašna nesreča!

Seveda naša Borovska Bogdan in Milica nista dosti marala te previdnosti. Le urno in naglo — to jima je bilo najbolj všeč.

Konec šole in začetek počitnic je bilo. Hlapec Marko je prišel s kočijo v mesto po njiju. Kako se jima je zahrepenelo po domači hiši, po očetu in materi, po srčnih domačih livadah, po senčnih vrtovih in po gozdičkih. Še preden je Marko upregel iskra vranca, sta že sedela v kočiji in težko čakala trenutka, da se spusti kočija v dir. Toda ta hlapec Marko! Kako je spet ogledoval konje od vseh strani, potem uprego, vso od prvega do zadnjega kosa. Ni bilo kraja in konca. — — No, zdaj bo vendar spravil stvar na konje. Naposled jih pripelje iz hleva in jih upreže.

— No upreženo je, zdaj pa bo vendar enkrat. Še ne? Še enkrat gre v hlev. — — Nerodno je, če se kaj pozabi. Zdaj bi bilo, toda kaj pa kočija? Ali se ni kaj omajalo po poti?

Bogdan in Milica sta že kar ceptala z nogami, toda rešitve le še ni bilo.

„Tè, tè, dobro, da sem zapazil,“ čulo se je izza kočije. Tole bi pa utegnilo škodovati na poti. Kar kovača bo treba.“

Nič niso premogle prošnje otrôk. Kovač je moral priti. Res, da vse skupaj ni trpelo čez pol ure, pa vendar se je malima dvema ta čas zdel cela večnost.

Da so po taki Markovi skrbi srečno dospeli domov, se ni bati. Nagli in nepočakni Bogdan se je pač rad utaknil v vsako reč in je posnemal tudi hlapca v vsem, — samo ne v previdnosti in natančnosti.

Takoj drugi dan mu udari v glavo, da bi tudi on tako vozil, kakor je videl včeraj voziti Marka.

„Milica, dajva se voziti!“

„Kako naj se voziva?“

„Nič ne skrbi, bom že jaz vse uredil.“

Brž sta bila iz vrtné lope na cesti miza in stol.

„Vidiš takole! Na mizi bova sedela, stol nama bo pa konj in podnožje obenem. Še bič in vajeti moram dobiti.“ Dobro je upregel in navezal mladi

voznik. Spravil se je z Milico na „voz“, toda če vse dobro in trdno drži in stoji, tega ni pregledal urni Bogdan.

Modro je držal bič v roki in nategoval vajeti ter vodil konje zdaj sem zdaj tja. Seveda jih je tudi z besedo zdaj bodril in naganjal, zdaj zopet ustavljal in

tolažil. Milica se je le čudila njegovi vozniški izvedenosti in se zadovoljno in brezskrbno smehljala.

„Glej, kako gremo! Dobri konjiči, kako dirjajo! A, zdaj je pa navzdol, jih bo treba ustaviti.“ — —

Krepko je potegnil za vajeti, — stol se je postavil po konci, podnožja je zmanjkalo, — Bogdan in Milica sta zdrknila z mize — — ta se je podala za njima in v hipu ju je udarilo stolovo naslonjalo po čelu, miza pa po hrbtu.

Marko je ravno snažil stezice na vrtu. Smehljaje je opazoval Bogdanovo vožnjo izza grmovja, toda ob polomu je bil ves prestrašen z enim skokom na kraju nesreče. Urno je razvozlal klopčič in rešil otroka iz pasti. Nič ni bilo hudega, samo na čelu so se poznali Bogdanu in Milici nasledki ponesrečene vožnje. Pa še tiste je mrzla voda hitro izbrisala.

Zopet se je nasmehnil Marko in dejal: „Vidiš Bogdan, ko bi bil ti tako skrbno ogledal svoj „voz“, preden si pognal, kot sem ga jaz včeraj, bi se pa ta nezgoda ne bila pripetila.“

F. G.

Iz zlatih let.

I.

Visoka in košata je bila štula pred Metlovo hišo. Dolge veje je raztezala celo malo po strehi in pod záboj. Mnogi so svetovali gospodarju Metli, naj poseka staro hruško, od katere nima nobene koristi. Ali gospodar si je mislil: „Danes mi res nič ne koristi; Bog ve, kaj bo pa jutri. Hiše so tako blizu druga pri drugi. Če pride požar, bo štula ščitila mojo hišo pred njim. Streha naša je slamnata, hruška pa je vedno sveža in prav bi prišla v takem slučaju.“ Tako je ugibal oče Metla. Mogoče je imel prav.

Pomlad je umirala v naravi. Solnce je pripekalo in vabilo vroče poletje, naj se prikaže in izžene pomlad. Dasi tako lepa in prijetna pomlad, se je morala vendar umakniti s hladno sapico vročemu poletju.